

Paulus

INHOUD

<i>Samen sterk</i> — VOORWOORD	3
<i>Sterven om te leven</i> — PASTORAAL	4
<i>Klokvast zonder uurwerk</i> — GESCHIEDENIS	6
<i>Vlag met een hart</i> — ERFGOED	9
<i>Jong geweld, geur van wierook</i> — MUZIEK	11
<i>Een warme kerst</i> — PAROCHIE	14
<i>Missionaris in België</i> — DOMINICANEN	15
<i>Gestorven engel</i> — ERFGOED	17
<i>Bedevaart naar Rome</i> — PAROCHIE	19
<i>Miniatuurtjes</i> — DIGITAAL	21
<i>Rafels en Prikfels</i> — KORT NIEUWS	24
<i>Niet vergeten....</i> — AGENDA	26

SAMEN STERK

In het licht van de eeuwigheid lijken onze dagelijkse beslommeringen futiel. Maar die eeuwigheid, die gelovigen tastbaar proberen te maken door het concept van de hemel, blijft een illusie als we het kleine niet koesteren.

Klinkt u dat wat melig in de oren? Misschien, maar met de dichterbij sluipende kerstperiode in het achterhoofd, staan we beter even stil bij het relatieve welzijn waarin de meeste leden van onze Sint-Paulusgemeenschap baden en de marginaliteit waarin honderden van onze parochianen vertoeven.

Iemand – al is het maar even - gelukkig maken met een klein geschenk of een vriendelijk woord, weegt op dat eigenste moment duizend maal zwaarder dan het mooiste kunstwerk in onze kerk. De Sint-Vincentiusgroep van Sint-Paulus probeert daar, net als de voorgaande jaren, zijn steentje toe bij te dragen.

Maar we moeten niet enkel oog hebben voor de problemen waarmee medemensen buiten ons geprivilegieerde groepje van Paulus-genoten – als ik ons zo mag noemen - te maken hebben. We moeten ook zorg dragen voor elkaar, respectvol, en niet in de val trappen van het grote eigen gelijk.

Onze maandelijkse Paullus biedt een enorme verscheidenheid aan onderwerpen en inzichten. We hopen dat die ons niet enkel intellectueel, maar ook spiritueel rijker maken. Daarom gaan we de komende maanden en jaren nog meer werken aan verdieping, op alle niveaus.

Hoe meer mensen daar aan meewerken, hoe beter. Want Paullus is geen blad voor een kleine groep zelfgenoegzame redactieleden, het wil tegelijk een bindmiddel en katalysator zijn voor een hechtere Paulusgemeenschap, die zich niet afsluit maar met open vizier naar de wereld stapt. Veel leesplezier.

Uw redactieteam

STERVEN OM TE LEVEN

“Het zou beter voor hem zijn als er een molensteen om zijn nek werd gehangen en hij in zee werd gegooid”. Zo luidde het evangelie op de Dag der Zeelieden, de dag waarop het liturgisch jaar begon. Wat een ironie! De woorden van het evangelie klinken hier verrassend, zelfs gruwelijk. Om ze beter te begrijpen, wil ik u graag een verhaal van de “woestijnvaders” vertellen, de eerste kluzenaars

Twee monniken op reis arriveren aan de rand van een overstroomde rivier. Op de oever vraagt een vrouw zonder kleding de jongere monnik om hulp bij het oversteken. Deze weigert: “Zie je niet dat ik een monnik ben en dat ik een gelofte van kuisheid heb afgelegd? Ik kan je niet in mijn armen nemen en je dragen. De oudere monnik antwoordt: ‘Ga op mijn rug zitten, dan steken we samen over’. Hij doet dat en zet de jonge vrouw aan de andere kant van de rivier af. Hun wegen scheiden zich en de monniken zetten samen hun reis voort. Als zij het klooster naderen, zegt de jonge monnik, nog steeds bezorgd, tegen de oudere: ‘Je had die vrouw nooit mogen dragen, dat is tegen onze regels’. De andere monnik antwoordt: ‘Zij had hulp nodig en ik heb haar aan de andere kant afgezet. Ik heb haar al een hele tijd niet meer gedragen. Jij, daarentegen, hebt haar niet gedragen, maar ze vertroebelt nog steeds je geest’.

Leegmaken

Dit verhaal nodigt ons uit om onze geest leeg te maken. Inderdaad, wie van ons heeft geen projecten, idealen, activiteiten, giftige mensen die onze geest vertroebelen en waarvan wij ons moeten losmaken. Het evangelie is altijd een beetje raadselachtig, maar het moet nooit worden opgevat op een eenvoudige moralistische manier. Om dit te bereiken stelt zij ons deze existentiële en zo moeilijke vraag: “Welk rouwproces heb je nog niet gedaan?” Met andere woorden: “Wat moet je uit je leven snoeien, zodat het vruchtbaarder wordt?”- “Wat moet je uit je leven rukken?” Deze vraag wordt aan ons allen hier in Sint-Paulus gesteld.

↑ ALLERHEILIGEN - FRA ANGELICO

Als je hand —d.w.z. je manier van handelen—,
 Als je voet —de plekken die je aantrekken—,
 Als je oog —je verlangens, je blikken— je dreigen weg
 te slepen van het leven, speel dan niet met vuur,
 vertrouw niet op je eigen kracht.
 Maar scheid je af van datgene wat je niet doet
 groeien!

Waar moeten we ons van afscheiden? Dat is aan
 ieder van ons om te beantwoorden. Misschien van die
 ogen waarvan de blik niet leidt tot relatie, maar tot
 achterdocht? Hebben we soms geen achterdocht
 onder elkaar? Praten wij niet over mensen in plaats
 van tegen hen en met hen? Waar moeten we ons
 nog van afscheiden? Misschien van die voeten, die
 deuren die we willen openen, maar die ons niet
 vooruit helpen? Misschien zelfs van die dromen, die
 ons naar beneden trekken terwijl we dachten dat ze
 ons vooruit stuwden?

Wat zijn de vruchtbare rouwprocessen die wij nog
 moeten maken? Wat moeten we snoeien in ons leven?

Angst voor de dood

Wij leven in een cultuur die bang is voor de dood.
 Onze cultuur is meer gewend aan bewaren, vergaren
 en verzamelen dan aan terzijde leggen en rouwen.
 Bovendien is het vaak het nutteloze dat aan de kant
 wordt geschoven! Toch nodigt dit evangelie ons niet
 uit om het nutteloze of het onproductieve te
 verwijderen. Er staat niet geschreven: “Als uw hand
 nutteloos is, hak ze dan af”, maar als uw hand “een
 aanleiding is om te vallen”. Vallen is een mens ertoe
 brengen de ander af te wijzen in plaats van te
 vertrouwen, zich terug te trekken in plaats van te
 hopen.

In de loop van ons leven kunnen we aarzelen of zelfs
 struikelen. Keuzes of vergissingen van het lot
 confronteren ons vaak met onze eigen
 kwetsbaarheid. Wanhoop, boosheid of
 schuldgevoelens kunnen ons overweldigen, ons hart
 belasten. Waarom moet ik dit dragen? En toch.
 Waartoe wij geroepen zijn is leven in overvloed en
 ieder rouwproces kan ons helpen dat leven tot
 volheid te laten groeien.

Ik wens dat je deze paradoxale vreugde ontdekt :
 sterven aan wat we niet meer zijn, om herboren te
 worden tot wat we wel zijn!

Didier Croonenberghs o.p. pastoor van de Sint-Paulusparochie

Quetelet en de meridiaan van Sint-Paulus

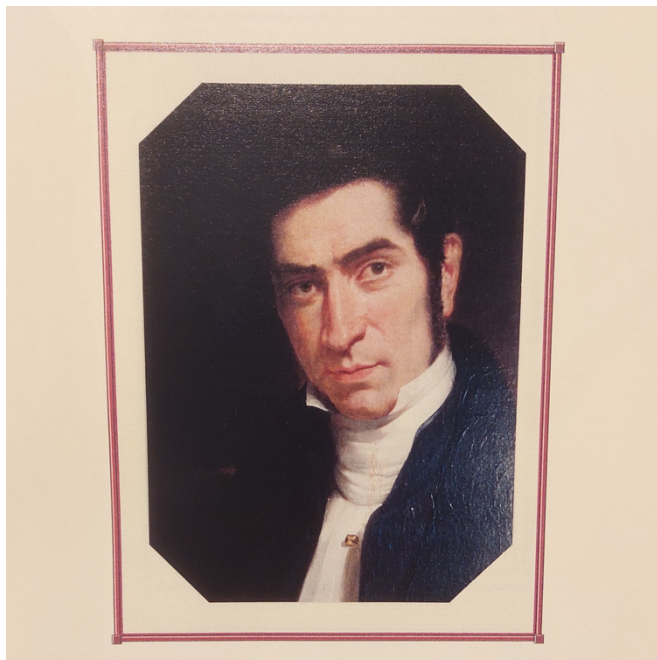
KLOKFAST ZONDER UURWERK

Dat in de eerste helft van de 19de eeuw de schepen in de haven op tijd vertrokken en de treinen klokvast reden, is voor een stuk te danken aan onze kerk. Sint-Paulus als een soort van Zimmertoren, jawel, waar je je horloge kon op gelijk zetten. Onze toren, een baken in de tijd.

Ere wie ere toekomt: het is pastoor en kunsthistoricus Rudi Mannaerts die me leerde om consequent de etymologie van woorden en begrippen op te zoeken. Daar zit vaak de sleutel tot de echte betekenis verborgen. De oudste oorsprong die ik voor het woord ‘baken’ heb gevonden is in het Oudsaksisch van voor 1100, uitgesproken als ‘bökan’. Het betekende bij hen niet meer of minder dan ‘wonderteken’. Voor Adolphe Quetelet was de toren van Sint-Paulus een kant-en-klaar teken voor het kalibreren van zijn meridiaankijker, een waar wonderteken.

In september contacteerden Roger Van der Linden en Jef Van Camp van Volkssterrenwacht Urania mij. Ze hadden een pak informatie over de rol van Sint-Paulus in het ware uur van Antwerpen. We ontmoetten elkaar voor een lang gesprek en de aanzet tot dit artikel was geboren. Een uitgave van het Koninklijk Observatorium van België uit 1996, met de correspondentie van Quetelet, vormde de basis van de zoektocht.

In 1836 kreeg Adolphe Quetelet (1796 – 1874) de opdracht om uniformiteit te scheppen in de tijdsberekening van het jonge koninkrijk België. Quetelet was de bezieler en de eerste directeur van de Koninklijke Sterrenwacht, nu in Ukkel. We kunnen het ons nog moeilijk voorstellen, maar tot 1836 was er geen enkele tijdstandaard, elke stad en elk dorp bepaalde zelf wanneer het bij hen 12 uur 's middags was. Niemand tilde er zwaar aan dat het in Mechelen een kwartier later 12 uur sloeg dan in Antwerpen, tot er treinen begonnen te rijden. Om veiligheidsredenen vond men het op dat moment handig om de klokken in Mechelen en Antwerpen gelijk te zetten, wanneer treinen uit beide stations vaak op een enkelspoor naar elkaar toe reden.

In Antwerpen, Brugge, Gent, Luik en Oostende plaatste Quetelet meridiaankijkers op een perfecte noord-zuid as. Wanneer de zon die as overschrijdt op haar hoogste punt dan was - en is - het precies 12 uur 's middags. In 1836 ging Quetelet aan de slag in de Antwerpse kathedraal. In één van de glasramen boven het zuidportaal werd een metalen plaatje met daarin een ronde opening aangebracht. Door dit gaatje viel het zonlicht de kathedraal binnen om

exact 12 uur 's middags en wierp een lichtvlek op een koperen strip, die perfect in een noord-zuidrichting doorheen het transept zou lopen. Pas in 1838 was die koperen lijn klaar.

Er was echter behoefte aan een makkelijker toegankelijke plek voor de kapiteins van de zeeschepen in Antwerpen, zodat die hun horloges konden laten ijken volgens de juiste tijd van de meridiaan van Antwerpen. Daarom liet Quetelet een observatorium bouwen naast de woning van sluiswachter Louis Aubert. Zijn huisje stond pal aan de sluis die de Schelde verbond met het Bonapartedok. De sluis zelf bestaat nu niet meer, maar je kan de geul nog steeds zien naast het Loodswezen.

Geijkt op Paulus

In oktober heb ik dan met een kompas postgevat op de geografische coördinaten (51°13'44" NB en 4°24'05" OL) van het observatorium, op de precieze lijn van noord naar zuid, de meridiaan van Antwerpen. Het noorden lag achter mij en ik keek richting stad. Pal in het zuiden lag de toren van de Sint-Pauluskerk, het bakken als wonderteken voor Adolphe Quetelet! Op die plek aan de sluis bouwde hij zijn observatorium, niets meer dan een barak waarvan een gedeelte van het dak kon opengeschoven worden, zodat metingen met een meridiaankijker konden verricht worden.

Quetelet vertrouwde het Antwerpse observatorium toe aan Charles Dekemel, telg van een Antwerpse familie instrumentenmakers. Charles en zijn zoon Félix woonden in de buurt van de sluis en zouden het observatorium bemannen van 1837 tot 1854, wanneer de telegraaf zozeer was ingeburgerd dat er geen behoefte meer was aan de complexe manuele en lokale meridiaanbepalingen. Tot dan kwamen alle kapiteins die in Antwerpen aanlegden trouw naar het observatorium om hun navigatietoestellen te laten kalibreren. Gedurende bijna 20 jaar is de officiële Antwerpse tijd op die manier vastgesteld dankzij Sint-Paulus.

Later stond er aan de andere kant van de sluis nog een tweede observatorium, dat als meteorologisch station diende. Quetelet protesteerde in een brief tegen de nabijheid van een hangar waar marmerblokken werden gemanipuleerd, wat nefast was voor de werking van de precisie-instrumenten van Dekemel.

De koperen lijn in de kathedraal diende toen en ook nu nog als weinig correcte visualisatie voor de toeristen. De kathedraal ligt niet precies op de oost-west as, zodat de lijn schuin loopt en door verbouwingen is ook de tijdsbepaling niet meer accuraat. Wil je het juiste middaguur in Antwerpen? Ga dan op $51^{\circ}13'44''$ noorderbreedte en $4^{\circ}24'05''$ oosterlengte staan aan het Loodswezen op de meridiaan en observeer wanneer de zon pal boven onze toren verschijnt, het werkt nog altijd.

Armand Storck

Bronnen

- Rudi Mannaerts, Sint-Paulus, de Antwerpse dominicanenkerk, 2014 TOPA vzw
- Joris Willems, Greenwich aan de Schelde, in *Zon & Tijd*, 2021.3, nr. 138
- H. Van Boxmeer, Les Méridiennes de Quetelet, in *Observatoire Royal de Belgique*, 1996

Foto's

- Baken van het Schipperskwartier, eigen foto
- Adolphe Quetelet, uit 'Les Méridiennes de Quetelet'
- Meridiaanmeter Quetelet, uit 'Les Méridiennes de Quetelet'

Gescheurde vlag getuigt van rijke traditie

VLAG MET EEN HART

In de vooroorlogse tijd was het Heilig Hart van Christus razend populair en verenigingen gewijd aan het fenomeen teelden wierig. Ook in onze parochie hadden we een Bond van het Heilig Hart en daar hoorde natuurlijk een vlag bij. Een recente expo in de kerk over die verering werd onlangs gedigitaliseerd

Van februari tot juni liep er in het koor van de Sint-Pauluskerk 'Passie, verhalen uit het hart', een tentoonstelling over de cultuurhistorische betekenis van het Heilig Hart. Corona verhinderde helaas dat je er met volle aandacht kon van genieten. Maar de ploeg achter deze expo, de academici van het Ruusbroecgenootschap van de UA, heeft daar iets op gevonden. De volledige tentoonstelling werd gedigitaliseerd zodat je er opnieuw kan 'doorwandelen'. Je vindt ze terug op religiousbodies.com/passion/

Door er digitaal 'door te wandelen', kan je objecten herontdekken of je verdiepen in die onderwerpen en tradities waar onder meer millennials nog nooit van gehoord hebben. Zo'n fenomeen is dat van de 'Bond van het Heilig Hart' en de daarbij horende vlag. De vlag heeft duidelijk betere tijden gekend: een vlag uit circa 1930, van kunstzijde met scheuren en ontbrekende stukken.

Devotie

We schetsen hier kort de maatschappelijke betekenis van het Heilig Hart waarna we makkelijk de huidige toestand van deze vlag kunnen verklaren. De devotie van het Heilig Hart nam in de 19de eeuw een hoge vlucht, ze kwam niet alleen de huiskamer binnen, ze was ook niet meer weg te denken uit het straatbeeld. In 1880 ging de bouw van de basiliek van de Sacré-Coeur in Parijs van start. Ook in Vlaanderen werden tal van kerken gewijd aan het Heilig Hart. Via de devotie van het Heilig Hart trachtte de katholieke kerk Jan Modaal van het Volkshuis terug in de kerk te krijgen. Door de opkomende industrialisering en de daarbij horende proletarisering, nieuwe politieke structuren en ideologieën nam de secularisering immers exponentieel toe.

Vanaf 1920, na de heiligverklaring van Margaretha-Maria Alacoque, een 17de-eeuwse mystica met visioenen van het Heilig Hart van Christus, werden opnieuw heel wat parochiegemeenschappen aan het Heilig Hart gewijd. Het is in deze context dat we de vlag uit de tentoonstelling én ook onze vlag moeten situeren. Deze vlagontwerpen dateren uit de jaren 1920 en 1930, hoofdzakelijk vervaardigd in het gerenommeerde borduuratelier van Arthus Oyen-Soyez in Borgerhout.

Mannen met een hart

Ze werden vervaardigd voor lokale Bonden van het Heilig Hart: groepen van mannen - zij waren immers diegenen die naar het Volkshuis trokken - die zich engageerden om individueel dagelijks te bidden en

de eerste zondag van de maand naar de kerk gingen voor de 'bondsmis' waarna ze een stempel op hun getrouwheidskaart kregen.

Deze bonden waren in het interbellum erg succesvol. En hoewel deze massabewegingen centraal georganiseerd werden door de jezuïeten, behielden ze een uitgesproken lokaal karakter dat mooi tot uiting komt in het ontwerp van deze vlaggen: de contouren van de parochiekerk, met het lokale pleintje waar ze de vlaggen gebruikten voor hun publieke activiteiten en ceremonies. Met andere woorden, geen sierstukken maar gebruiksvoorwerpen die uiting gaven aan hun gedeelde trots en plichtsbesef.

Ook de vlag van het Bond van het Heilig Hart van de Sint-Pauluskerk past perfect in dit plaatje: een veelkleurige vlag uit kunstzijde die betere tijden heeft gekend, met een Heilig-Hartfiguur en het wapen van Antwerpen vevat in het embleem van de Sint-Paulusparochie aan de rechterzijde en het profiel van de Sint-Pauluskerk aan de linkerzijde. De vlag werd vervaardigd in 1937, naar aanleiding van het 25-jarig jubileum van de oprichting in 1912. Hoe is het tot deze oprichting gekomen? Wat hield de Bond van het Heilig Hart in Sint-Paulus concreet in?

Dat is voor later. Tijd om eens in de archieven in te duiken. Geniet nu alvast van de virtuele tentoonstelling op Religiousbodies.com/passion/.

Caroline De Wever

Bron

- Van Osselaer, Rossi, Tuybens e.a., *Passie, verhalen uit het hart*, Antwerpen, 2021.

Bruisende novembermaand vol contrasten

JONG GEWELD, GEUR VAN WIEROOK

Kiezen is verliezen. Voor de komende muzikale novembermaand in Sint-Paulus is dat zeker het geval. Het aanbod is overweldigend met een mooie orkestmis, de komst van koren uit de hele wereld, het geliefde requiem van Fauré én de eerste editie van een nagelnieuwe vioolwedstrijd.

We mogen Allerheiligen weer vieren met een, zij het nog niet volledige, orkestmis. Naast de mis voor het feest van Allerheiligen, die om 10u30 begint en wordt voorgegaan door onze pastoor Didier Croonenberghs o.p., vieren we ook de aanstelling van twee nieuwe kapelheren bij de Kapel van het Heilig Sacrament. De muzikale kern van de viering is de Missa in G van Johan Sebastian Bach.

Allerheiligenmis (1 november)

Intrede: Wir glauben all' an einen Gott, J.S.Bach (1685-1750) (BWV 740)

Kyrie en Gloria, Domine Deus, Quoniam, Cum Sancto Spiritus, uit Missa in G, J.S.Bach (BWV 236)

Choralchorsatz 'Jesu bleibet meine Freude', J.S.Bach (BWV 147)

Offertorium: 'Aria' uit 3de orkestsuite in D, J.S.Bach (BWV 1068)

Sanctus: uit Missa D'ung aultre amer, Josquin Desprez (ca. 1440-1521)

Agnus Dei: uit Missa 'Mijn hert altijd heeft verlangen', Mathieu Gascogne (ca. 1470-1529)

Communie: Passacaglia in g, op.22, Biagio Marini (1594-1663)

Sortie: Toccata in d, J.S.Bach (BWV 565), orgel

De uitvoering wordt verzorgd door Utopia Ensemble (vocaal) & Euterpe Baroque Consort (instrumentaal), artistiek directeur en organist is Bart Rodyns.

World Choir Games (1-6 november)

Antwerpen organiseert samen met de stad Gent dit jaar de 'World Choir Games'. In onze Paulus van oktober hebt u al kunnen lezen wat er allemaal plaatsvindt in de Sint-Pauluskerk. Surf zeker eens naar wcg2021.be voor meer praktische info over deze 'Olympische spelen voor koren'.

Requiem van Fauré (12 november)

Het Nederlandse koor Studium Chorale, o.l.v. Hans Leenders brengt in een kleine bezetting van acht zangers het bekende requiem van Gabriel Fauré (1845-1924) met begeleiding van het Belgische Ensemble The Party, onder de artistieke leiding van Bart Rodyns, organist van Sint-Paulus. Met vier strijkers en harmonium krijgt Fauré's meesterwerk een intieme kleur, aangepast aan de huidige bijzondere omstandigheden. Tickets: 18 euro in voorverkoop; 20 euro aan de kassa; info en reservaties: info@eubc.be; ingang langs de Sint-Paulusstraat. Het concert begint om 20u.

Het zal onze organist allicht niet ontgaan zijn dat Fauré zijn carrière begon als...organist. In die hoedanigheid werkte hij in Rennes, maar later ook in de kerk van La Madeleine in Parijs. In 1905 bracht de jongste van zes kinderen het tot directeur van het Conservatorium van de Franse hoofdstad, waar hij onder meer op Maurice Ravel invloed uitoefende.

'Van de grote requiems van de 19de eeuw, klinkt dat van Verdi alsof het geschreven werd voor het operahuis en dat van Brahms alsof het gecomponeerd werd voor een concertzaal. Enkel dat van Fauré heeft de geur van wierook. Fauré's requiem is muziek die de gelovige geruststelt en troost in het aanschijn van de dood, eerder dan hem te overdonderen met de finaliteit van het oordeel' (uit de Rough Guide of Classical Music, 1998)

Voor wie zich wil verdiepen in dodenmissen, nog een tip. Op 9 november start deSingel (desingel.be) met een reeks van vier dinsdagavonden onder de titel 'Het requiem doorheen de muziekgeschiedenis' in samenwerking met Amarant. Daarin komt uiteraard de dodemis van onze Franse componist aan bod, naast andere illustere werken van Mozart, Brahms en Verdi, maar tevens ook 20de eeuwse componisten als Britten.

**Troostrijke muziek
voor bijzondere tijden...**

**vrijdag 12 november 2021, 20.00 uur
Sint-Pauluskerk, Antwerpen**

**Gabriel Fauré
REQUIEM
(op48 versie 1893)**

**Studium Chorale (NL)
Ensemble The Party (B)
art.dir.: Bart Rodyns,
Hans Leenders : dirigent**

**Tickets : info@eubc.be of 0477575395
vvk : 18€ kassa : 20€
Banknr BE47 9796 3828 6980**

Conservatorium – waar mijn vader nog professor was geweest - ze jammer genoeg niet meer organiseren. Een financiële kwestie, zegden ze. Meneer, ik ben daar echt ziek van geweest’, zucht Andrea Durllet. Maar wie weet beleeft de pianowedstrijd in het zog van de viool een wedergeboorte...

Programma

Op vrijdag 26 november, om 11u en 14u brengen de halve- finalisten de eerste twee delen van de vioolsonate van Durllet en een capriccio van Paganini, begeleid op piano door Kiyotaka Izumi of Polina Chernova. Op zondag 28 november, om 14 uur, spelen dan de finalisten samen met het Orkest 'Orfeo' o.l.v Rik Ghesquière

Voor de halve finale vraagt de organisatie een vrije bijdrage. voor de finale gelden de volgende ticketprijzen: gewone prijs:

20 euro; leden Durlletfonds: 16 euro; senioren (+60): 18 euro; juniors (-21): 8 euro. Voor meer info en kaartjes: mail naar andrea.durllet@skynet.be - ingang langs de Sint-Paulusstraat.

De halve finale vindt plaats in het Schooltje, de finale in de kerk.

Violwedstrijd Emmanuel Durllet 2021

De halve finale en finale van de eerste editie van deze nieuwe, nu al prestigieuze wedstrijd, vindt plaats in Sint-Paulus. ‘Vreemd’ denkt u misschien, een internationale wedstrijd voor viool georganiseerd door een vzw die de naam draagt van één van de grootste Belgische pianisten, Emmanuel Durllet (1893-1977). ‘Dat is heel eenvoudig, ik zal u dat uitleggen’, klinkt Andrea Durllet (86) zijn jongste dochter, energiek aan de telefoon.

‘We hebben in onze raad van bestuur een violist, Elliott Lawson, dat klinkt buitenlands, maar het is een Belg (met ook Portugese roots, nvdr) die in Berchem woont, hoewel hij vooral in het buitenland speelt. Hij drong al een hele tijd aan op het organiseren van een violwedstrijd. Ik was niet zo enthousiast, want daar komt veel werk bij kijken’.

‘Maar voilà, we zijn ermee begonnen - een jaar later dan gepland - en einde deze maand vinden de halve finale en finale plaats in de ‘kapel’ (’t Schooltje, nvdr) van jullie kerk, die een hele goede akoestiek heeft’. De tien halve-finalisten zijn intussen bekend, u vindt ze op de website van het Durlletfonds (www.emmanuel-durllet.be)

Van 1979 tot 2002 werd er overigens een pianowedstrijd georganiseerd door de vzw Emmanuel-Durllet Fonds. ‘In 2005 wou het

Hulp voor wie het moeilijk heeft

EEN WARME KERST

Wie een beetje gevoelig is voor wat er omgaat in de wereld van verborgen armoede in onze stad vraagt zich regelmatig af: “Hoe moet ik hiermee omgaan? Wat kan ik zelf concreet doen?” Maar “De Geest waait waar Hij wil” (Joh. 3,8) nietwaar.

En dan ... plots gebeurt er iets. Vier jaar geleden nam een vriendengroepje van geëngageerde, christelijk geïnspireerde mensen contact op met onze voorzitter Leo. Zij wilden iets doen voor mensen in armoede. Zij bleken - en blijken nog steeds - over een enorme energie, een stevig netwerk en flinke handen aan het lijf te beschikken om pakketten samen te stellen waarmee ze alleenstaanden en gezinnen in armoede “een warme kerst”, “een eindejaarssteuntje in de rug” willen schenken.

We brachten de initiatiefnemers in contact met het onthaal van Sint-Antonius (Paardenmarkt) en de administratie van onze eigen Vincentiusvereniging. Wat begon met 10 pakketten groeit jaar na jaar uit. Vorig jaar konden we met de steun van velen en dankzij de energie van de initiatiefnemers die meer dan 3000 euro aan giften konden verzamelen, ongeveer 230 feestpakketten uitdelen. Een deel ervan zie je in deze foto die werd genomen in de lokalen van het onthaal Sint-Antonius.

De COVID-ellende heeft nog meer alleenstaanden en gezinnen naar de hulpverlening gedreven en dit jaar zullen we hopelijk voldoende middelen kunnen verzamelen om meer dan 240 feestpakketten te kunnen samenstellen. Als Vincentiusgroep van Sint-Paulus zijn we onze vrienden de initiatiefnemers – Hilde, Karel, An en Walter - bijzonder dankbaar voor hun inzet. Wij hebben hen beloofd hun deugddoende en door de mensen erg gewaardeerde actie vanuit Sint-Paulus verder bekend te maken en te steunen net zoals vorig jaar.

Wie zich aangesproken voelt, kan totaal vrijblijvend een gift overschrijven op rekening BE65 7390 1700 3996 op naam van ‘Warme Kerst Sint-Paulus, met de vermelding ‘Project 2021’ en je naam.

Indien je een fiscaal attest wil (giften vanaf 40 euro), gelieve dan het bedrag over te maken op rekening BE02 3100 3593 3940 van St.-Vincentius Nationale Raad van België, Kleine Wijngaardstraat 179 te 1160 Brussel, met de vermelding ‘Warme Kerst Sint-Paulus Antwerpen’. Deze centrale administratie zal de fondsen verzamelen en dan doorsturen naar ons initiatief. Van daaruit wordt er dan automatisch een bewijs voor de belastingaftrek toegezonden.

De Vincentiusgroep Sint-Paulus Antwerpen:
pastoor Didier o.p., Leo Van achter, Hilde Eykens., Stan Geel,
Leo Vereecken

Dominicanen in Antwerpen (2)

MISSIONARIS IN BELGIË

‘Ik was 15 jaar en we waren op kamp. Het was etenstijd, soep met brood. Wie te laat kwam, moest tevreden zijn met wat er over was. Ik kwam te laat en at alleen soep. Een broeder zag dit en gaf zijn brood aan mij. Dat gebaar zou mijn leven danig beïnvloeden’, aldus Francis Akkara

Zondag 10 oktober, het evangelie gaat over de jongeling die Jezus vraagt wat hij moet doen om het rijk der hemelen binnen te gaan. “Ga verkopen wat je bezit en volg mij,” luidt het antwoord. Het is wel een aantrekkelijk voorstel, maar hoeveel mensen gaan hier in deze tijd op in. En toch ... Francis Akkara is één van

de twee Indische broeders in het Antwerpse dominicanenklooster die op de vraag van Jezus zijn ingegaan. Ze hebben amper persoonlijke bezittingen, zijn ver weg van hun familie en zijn hier terechtgekomen in een heel andere cultuur.

Francis is 17 wanneer hij bij de dominicanen in Mangalore (*) intreedt. De opleiding duurt twaalf jaar: filosofie, theologie en een wetenschappelijke richting naar keuze. Francis wordt in 2018 tot priester gewijd. Francis' vader zag in zijn zoon de opvolger voor zijn schildersbedrijf en was niet zo gelukkig met die keuze. De zus van Francis trad wat later in bij de karmelietessen.

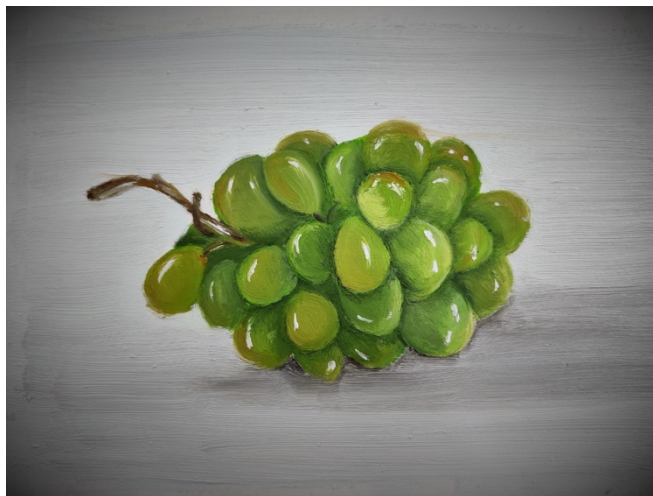
Krijgen en geven

Trek weg uit uw land... de reis gaat naar België. Na een opleiding aan de universiteit van Leuven komt Francis naar Antwerpen in een gloednieuwe kloostergemeenschap. Francis beschouwt zijn keuze om naar hier te komen als een tegengeste. 'Jullie brachten het christelijk geloof naar ons. Nu is het onze beurt om naar hier te komen en het uitdovende geloof weer aan te wakkeren'. Eén keer per jaar mag de jonge dominicaan naar zijn geboorteland. Corona besliste er anders over. In Indië zijn trouwens een aantal dominicanen aan de ziekte bezweken.

De sfeer in het nieuwe klooster is opperbest, alles wordt in gemeenschap besproken en uitgevoerd. Wat het eten betreft: prior Didier is een uitstekende kok. Wanneer Kiran of Francis koken, ligt het accent op rijst en iets gekruider voedsel. Voor Francis moet de preek gaan over het evangelie van de (zon)dag. Het mag zeker geen bedelsermoen zijn. Voor Francis hoeven er ook geen plaatsen voor ere-genodigden te zijn tijdens een misviering, iedereen is welkom, iedereen is gelijk. Naast een cultuurschok ervaart Francis ook een groot verschil in geloofsbeleving, het is wennen.

Het pedofilieschandaal in de kerk zorgt ervoor dat Francis, die gewoon was om met kinderen om te gaan, nu afstandelijker is geworden en dat vindt hij spijtig. De jeugd vertrouwd maken met de dominicaanse waarden is net de bedoeling van deze groep jonge dominicanen zonder vooroordelen. Francis spreekt op korte tijd onze taal. Dat is een gave die hem toelaat heel vlug met iedereen contacten te leggen.

Tekenen

Sinds kort volgt hij les aan aan de Antwerpse academie, deeltijds kunstonderwijs (DKO). Het tekenen is al lang een uitlaatklep, maar nu krijgt het vorm. De tekening met druiventros is een studiewerk van Francis. Een dominicaan-kunstenaar onder ons? Zover wil Francis niet gaan. Zijn hoofdbekommernis en die van zijn medebroeders, is generatiegenoten weer in contact brengen met de blijde boodschap. Met de leuze van de predikheren voor ogen 'laudare, benedicere, praedicare' (loven, zegenen en verkondigen) is de start gegeven voor een nieuw dominicaans verhaal dat na meer 200 jaar weer voelbaar wordt in onze Sint-Pauluskerk.

Walter Geluyckens

(*) Mangalore is de belangrijkste havenstad van de deelstaat Karnataka in India. De dominicanen stichten er in 1971 een parochie, vier jaar later wordt het Sint-Dominicushuis gebouwd en in 1987 tot priorij verheven. Het is een huis voor jongeren (postulanten) die bij de dominicanen intreden en hun studies aanvatten. Het aantal intredingen bij de dominicanen in India ligt hoog.

Grafstenen in Sint-Paulus (3)

GESTORVEN ENGEL

In pre-coronatijsden meldde een Noord-Franse toerist zich aan de balie. Hij was op zoek naar een graf van één van zijn voorvaderen, Johannes Baptiste Engelgrave genaamd. Zijn queeste werd beloond, want zijn verre voorvader ligt nog altijd in onze kerk. Tenminste, zijn grafsteen.

Volgens de Fransman - die dus van Vlamingen afstamt - zou zijn voorvader liggen nabij het schilderij van Abraham Janssens De Aanbidding der Wijzen. Abraham Janssen was een belangrijke Antwerpse schilder die, door het succes van Rubens, een beetje in de vergetelheid was geraakt. Het bewuste schilderij heeft inderdaad in onze kerk gehangen, maar is naar het Museum voor Schone Kunsten (KMSK) verhuisd (zie foto).

De ijverige toerist vond de bewuste grafsteen van Johannes Baptist in het koor, ergens in het midden. Nadien vertelde de man nog dat het wapenschild van de familie Engelgrave in Frankrijk gedeponneerd werd. Het bestaat uit een martelaar met aureool en palm (engel) gezeten op een grafsteen (grave), beide in goud op een blauwe achtergrond (zie foto).

De familie Engelgrave was nauw verwant met de familie van Abraham Janssen. Zijn zuster Maria Jansen (Antwerpen ca. 1580-1660) was gehuwd met de koopman Paschier Engelgrave (ca. 1578-1616).

Verskillende kinderen uit dat huwelijk maakten carrière bij de jezuïeten en de dominicanen, voor wie Janssen later opdrachten zou uitvoeren.

Het repertorium van de dominicanen vermeldt twee dominicanen met de naam Engelgrave. Engelgrave Assuerus (+ 1640) en Engelgrave Franciscus (+1663). Hun namen staan niet op de grafsteen.

Walter Geluyckens

Onze scouts voor en na WOII (2)

BEDEVAART NAAR ROME

Ter gelegenheid van het Heilig Jaar in 1950 spoorden 800 Vlaamse en 700 Waalse scouts samen op bedevaart naar Rome. Vanuit de Sint-Paulusparochie reisden 18 verkenners en voortrekkers met hun onderpastoor en aalmoezenier E.H. Franssen mee.

In de zomer van 1948 werden de eerste plannen gesmeed en werd vooral gespaard om de reis te kunnen betalen. De reis langs Zwitserland met een boottocht op het Vierwoudstedenmeer, een stadsexploratie in Milaan, een bezoek aan de eeuwige stad met als hoogtepunt de audiëntie bij de paus kostte 2500 frank, niet niks.

Goede Vrijdag, op 7 april 1950 werd rond 14 uur verzameld aan de Potagiepoort. Na de zegen van de pastoor en een groepsfoto werden de rugzakken, tenten en valiezen in een camionette gepropt en naar de statie gevoerd, de groep ging te voet.

In Schaarbeek (zie foto ticket) kreeg iedereen een pilgrimsboekje met gebeden en gezangen en een Belgisch lintje als herkenningsteken. De trein vertrok richting Bettenburg. Er konden per compartiment vier scouts op een bank slapen en twee op een luchtmatras

op de grond. Met een paar brute stops bereikten onze scouts Luzern. In Luzern gingen ze de boot op voor een rondvaart op het Vierwoudstedenmeer, een openbaring zo bleek.

‘De bergen waren langs alle zijden met sneeuw bedekt, de hoogste was de Pilatusberg, we zagen berghuisjes tegen de wand geplakt en waterbronnetjes zochten hun weg naar het meer, de schoonheid was niet te beschrijven’.

Daarna weer de trein op, de Sint-Gotthardtunnel door, de Italiaanse grens over met een stop in Milaan waar Milanese scouts hun opwachting maakten voor een stadsrondleiding. Hier kregen onze scouts hun eerste Italiaans avondmaal, macaroni met tomaten en als dessert een appelsien. De verslaggever schrijft “Leve de Belgische keuken.”

Weer de nachttrein op richting Assisi. Om 5 uur stopte die in Bastia. Nog zes kilometer stappen naar Assisi, terwijl de rozenkrans werd gebeden. De H. Franciscus was hier alom tegenwoordig. Om 15u15 vertrok de trein naar Rome, het einddoel was in zicht.

Het tentenkamp lag iets buiten Rome, in “Tre Fontane”. Een modelkamp zo bleek, met haarkapper, souvenirwinkel, in elke tent 22 bedden, elektrische verlichting, drie gebouwen uitgerust met het nodige sanitair en bij het eten werd nu witte chianti geschonken.

De eerste sinaasappelbomen zien, de stad verkennen van het Colosseum tot het graf van Romulus. Met een kaartje dat gold als een abonnement (zie foto) kon heel Rome gratis doorkruist worden.

Om de volle aflaat van het Heilig Jaar te verdienen moesten onze scouts minstens de vier basilieken bezoeken. In de kerk van Santa Maria Maggiore kon er in vijf talen gebiecht worden, de groep kreeg een biechtvader die hen 50 dagen aflaat verleende.

Verslaggever “Naarstige Bever” vermeldde in zijn verslag gedetailleerd alle gebouwen van de eeuwige stad. Hij liet zijn voorkeur blijken voor San Giovanni in Laterano ‘waar onder het pausaltaar de hoofden van Petrus en Paulus liggen begraven’.

‘Na de nodige gebeden te hebben gedaan verlieten we de basiliek. Ik denk dat er geen jongens kunnen bestaan, die maar iets van al dat schoone kunnen vergeten’.

Woensdag 12 april 1950. We lezen het verslag van ‘Dansende Beer’: ‘Vandaag worden we door paus Pius XII ontvangen in de basiliek. Op tien meter staan we van de troon, het duurt nog een hele tijd voor de H. Vader wordt binnengedragen. Dan breekt een uitbundig gejuich los “Vive le Pape”, het gejuich stopt pas als de paus een teken geeft aan de menigte tot kalmte. De paus heet iedere scoutsgroep in zijn taal welkom, daarna geeft hij zijn zegen Urbi et Orbi’.

Laatste dag in Rome, de groep nam de trein naar het oude Ostia, de haven van het oude Rome. De Tyrreense zee was niet veraf en het was een enige gelegenheid om in zee te duiken en daarna een “frissche creme-glace” te likken. Terug in het kamp werd alles in orde gebracht om de volgende ochtend te vertrekken.

De terugreis verliep enigszins anders dan de heenreis, de trein reed een stuk langs de kust, Pisa, Genua, een stop in Milaan. Een slaappleats zoeken en hopen dat de douane onze rugzakken niet zou inspecteren. Vooral onze collega Jos was zenuwachtig, die had 72 reeksen postzegels van het Vaticaan gekocht, maar de douane deed daar niet moeilijk over.

De trein bereikte Schaarbeek, daar stonden ouders van diverse scoutsgroepen hun kinderen op te wachten. In Schaarbeek werd de bagagewagon gelost. Dan spoorde de trein naar Antwerpen, “een elektrische” meldde de verslaggever. Het werd een blij weerzien met een stukje heimwee erbij

Zullen we ooit nog in Rome geraken? Iedereen die er eens geweest heeft, zal er in ieder geval geen spijt van hebben en ervan dromen nog eens naar Rome te gaan.(Naarstige Bever).

Walter Geluyckens

Bron en foto's

- V.V.K.S. Rome Bedevaart 1950 verslagboek van Raymond De Geest.

Facebook-hitparade van oktober

MINIATUURTJES

De stenen tafelen met een ganzenveer?

Volgens Exodus 20 ontving Mozes op de berg Sinai twee tabletten met tien geboden (de beroemde ‘tafelen’) uit de hand van God, Die ze zelf had gemaakt en beschreven met Zijn vinger. In Exodus 34 gaat het verhaal over de ‘tafelen’ verder, want Mozes had de eerste twee woedend kapot gegooid toen hij merkte dat het volk toch een gouden kalf vereerde.

De mogelijkheid bestaat dat God dacht: “Zo kan Ik wel eeuwig bezig blijven” en daarom, nog altijd volgens Exodus 34, aan Mozes de opdracht gaf om twee nieuwe ‘tafelen’ uit te hakken, zodat Hij ze weer kon beschrijven. Zo gebeurde het en het is die nieuwe set die bewaard werd in de ark van het verbond.

Exodus 34 verhaalt ook dat God aan Mozes de opdracht gaf om de geboden en verboden op schrift te stellen, mogelijk om ze ruimere bekendheid te geven. Mozes breidde ze wat uit met enige extra geboden en verboden. Hij schreef zo voor de eerste keer de morele basiswaarden van het joodse, christelijke en islamitische geloof neer. De verzen die over het gedrag van de mens gaan zijn na 3300 jaar nog altijd actueel: “Toon eerbied voor uw vader en uw moeder. Pleeg geen moord. Pleeg geen overspel. Steel niet. Leg over een ander geen vals getuigenis af. Zet uw zinnen niet op het huis van een ander, en evenmin op zijn vrouw”. Oké: ik heb het stukje over slaven, slavinnen en vrouwen die je toebehoren weg gecensureerd. (#metoo).

In de calvarietuin van de Sint-Pauluskerk in Antwerpen staat een schitterende Mozes, 300 jaar geleden gemaakt door Kericx de Jonge. Mozes houdt de stenen

tafelen vast en wijst op een vers: “Ego sum Dominus Deus tuus”. Op het hoofd van Mozes zien we een ganzenveer. Zou het die veer zijn waarmee hij Gods woord op schrift stelde?

Willem Schaeken, een vergeten tekening van een vergeten kunstenaar

Verleden week bladerde ik nog eens door de replica van het ‘Guldenboek van de broederschap van de Veertiendaegsche Berechting’. U zou dat de bij uw volgende bezoek aan de Antwerpse Sint-Pauluskerk ook eens moeten doen.

Mijnheer Dierks wordt in 1818 tot prefect van de broederschap gekozen. Gewoonlijk refereert de

tekening in het guldenboek naar de voornaam van de prefect van het betreffende jaar, maar de voornaam van mijnheer Dierks wordt niet onthuld en de scène op de tekening deed niet direct een bel rinkelen.

Ik dacht eerst dat het ging om de verdrijving van de wisselaars en andere handelaars uit de tempel, maar Jezus ziet er niet direct boos uit en de afbeelding straalt eerder rust en kalmte uit. Nochtans zien we rechtsonder een man gevallen muntstukken in een zak overhevelen en aan de tafel boven hem vindt duidelijk een transactie plaats.

Nee, Willem Schaecken heeft in 1818 een roeping getekend en nog wel één door Jezus zelf. We vinden het zeer korte verhaal in het evangelie van de persoonlijk betrokken Mattheüs, hoofdstuk 9: “Jezus ging vandaar verder en zag iemand in het tolhuis zitten, die Mattheüs heette; en Hij zei tegen hem: Volg Mij! En hij stond op en volgde Hem. En het gebeurde, toen Hij in het huis van Mattheüs aanlag, zie, veel tollenaars en zondaars kwamen en lagen met Jezus en Zijn discipelen aan. En toen de Farizeeën dat zagen, zeiden zij tegen Zijn discipelen: Waarom eet uw Meester met de tollenaars en zondaars? Maar Jezus, Die dat hoorde, zei tegen hen:

Wie gezond zijn, hebben geen dokter nodig, maar wie ziek zijn wel. Maar ga heen en leer wat het betekent: “Ik wil barmhartigheid en geen offer, want Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen tot bekering te roepen, maar zondaars”.

Ik denk dat prefect Dierks “Mattheüs” als voornaam had.

Willem Schaecken (1754 – 1830) werd geboren in Weert en maakte de obligate studiereis naar Italië, waarna hij les gaf aan de Antwerpse Academie. Hij was de leermeester van Van Bree.

Stromend water

In de hal net voor de arduinen trap die naar de slaapzaal van de dominicanen leidt, staat een arduinen wasbekken. De broeders die na het werk in de moestuin terugkeerden, konden er hun handen wassen. Een vernuftig pompsysteem zorgde ervoor dat het water van de pompzuil naar een waterreservoir werd getransporteerd zodat de broeders rechtstreeks water konden aftappen. Stromend water op een simpele manier. De gewone burgers moesten nog lang wachten op kraantjeswater.

Een bloemenzee

Na elke huwelijksviering geniet de hele Sint-Pauluskerk nog lang na van de bloemen.

Door de eerste foto weten we nu waar het woord 'bloemenzee' vandaan komt. De bloemen lijken op te stijgen uit de vloer van het hoogkoor en overspoelen het koorgestoelte als een tsunami, tot bijna aan de lambrisering. Sommige bloemetjes kunnen zich niet bedwingen en stijgen op tot boven Sint-Paulus, die al licht bedwelmd lijkt door de geuren. Rechts komt nog een megagroene golf aanrollen, de dominicanen aan de andere kant houden hun hart vast, zeker Hyacinthus, als eerst-bedreigde. Het loopt vast weer goed af, zoals altijd, kijk maar op de tweede foto. We kijken al uit naar de volgende huwelijksviering.

De bakkersrekening - maart 1794

Op het einde van de maand brengt Elisabeth Segers de rekening van haar vader bakker Peter Segers naar pater provisor van het Sint-Paulusconvent van Antwerpen.

De rekening wordt bewaard in ons archief. Zo komen we te weten dat de paters naast wit brood (wittenbrod) maar ook mastellen (masstellen) en krakelingen (krakelinlen) bestelden.

Mastellen worden gemaakt op basis van bloem, melk, boter, suiker en kaneel. Ze zijn rond met een kuiltje in het midden en lijken daarom wat op een bagel of donut.

Dito	2 broen witten b.	18
Dito	4 Masstellen	6
Dito	2 b. w en 2 b. M.	2
Dito	10 fran ser	10
Dito	2 broen witten b.	12
Dito	2 broen witten b.	8
Dito	2 broen witten b.	6
Dito	60 Scramollen	6
Dito	60 krakelinlen	10
Dito	4 Masstellen	15
Dito	3 broen witten brod	2
Dito	10 pondt blon 3 d. 2 aden 2	2
Conte te Samen de somme van		114
		10

Krakelingen, zijn koekjes in een achtvorm die al eeuwen in bijna alle Europese landen zijn terug te vinden. Volgens de rekening werden er ook Scramollen geleverd. Als u, facebookvriend dit gebak zou kennen... laat het ons weten.

Zo, u bent weer helemaal mee. Wil u graag meer van deze leuke weetjes lezen en/of op de hoogte blijven van allerlei activiteiten in de Sint-Pauluskerk?

Bezoek dan onze Facebookpagina 'Sint-Pauluskerk Antwerpen' of onze Instagrampagina

@sintpauluskerkantwerpen en word onze vriend/volger! Like us/volg ons! Dank u!

Alle Facebookberichten en nieuwsjes verschijnen ook op onze website:

www.sintpaulusantwerpen.be.

Uw FB/IG-ploeg (Armand Storck, Walter Geluyckens, Caroline De Wever)

RAFELS EN PRIKKELS

450 jaar Lepanto in Sint-Paulus

Meer dan 150 aanwezigen genoten op 6 oktober van een muzikale vertelling in de Sint-Pauluskerk. Aurelio Scetti, een 16de-eeuws organist, was hun gids op de vooravond van 450 jaar zeeslag bij Lepanto. De musici toverden met Turkse en militaire klanken, verzacht door ingetogen liederen. Na afloop werd er enthousiast nagepraat bij een drankje. Een geslaagde avond, dankzij het ganze team voor en achter de schermen!

Pilaartroon in het noorden

In Paullus van december neemt Armand ons mee op reis naar Kapellen. Luttele kilometers van Antwerpen staat daar een enthousiaste ploeg van de kerk van de H. Jacobus de Meerdere om ons op te wachten. Doel van de trip: een pilaartroon gemaakt door Willem I. Kerricx, zoals hij er ook een vervaardigde voor onze kerk. Een boeiend verhaal over hoe rond 1700 Maria en Jezus een uitzonderlijke plaats kregen in onze kerken.

Nieuwjaarsconcert op 16 januari

Blokkeer deze dag in uw agenda. Zet er een rode (of blauwe) cirkel rond, want dit wilt u niet missen! Op zondag 16 januari 2021 om 14u30 trakteert de kerkraad van Sint-Paulus u op een knaller van een nieuwjaarsfeest: we starten met de eerste editie van het 'Sint-Paulus Nieuwjaarsconcert' (gratis toegankelijk) en daarna is iedereen uitgenodigd op een grote nieuwjaarsreceptie!

Meer praktische uitleg volgt later op onze website sintpaulusantwerpen.be. We zijn alvast begonnen met de vloeren te boenen.

De (terug)komst van Sint-Elooi.

Jachthoornblazers, trompetgeschal en niet te vergeten, de aambeeldslagen. Drie ingrediënten die, zoals de belastingaangifte, jaarlijks terugkomen. In 2020 was er, wegens de jullie gekend reden, geen Sint-Elooiëviering, wel een belastingbrief.

Op 5 december 2021 is het dan weer zo ver. Om 10u30 verzamelen enthousiaste Eligiusfans zich in onze kerk, niet alleen om de draad weer op te nemen, maar ook om kennis te maken met onze nieuwe pastoor en zijn medebroeders.

Onze organist, Bart Rodyns, heeft een 'Italiaanse barokmis' beloofd met als hoofdbrok Antonio Vivaldi.

Pastoor Didier zal voorgaan in de eucharistieviering, samen met Luc Dekelver, diaken-pastor van de broederschap.

NOVEMBER

- Ma* — 1 10u30 — Allerheiligen - Orkestmis - Missa Brevis in G (BWV 236 - J. S. Bach)
Zo — 7 10u30 — Dodenherdenking - Orgelmis
Vr — 12 20u00 — Studium Chorale & Ensemble The Party presenteertRequiem van Fauré
Zo — 14 10u30 — Orgelmis
Zo — 21 10u30 — Orgelmis
Vr — 26 11u00 — Internationale vioolwedstrijd Emmanuel Durllet 2021 - halve finale
— 14u00 — Internationale vioolwedstrijd Emmanuel Durllet 2021 - halve finale
Zo — 28 10u30 — Orgelmis
— 14u00 — Internationale vioolwedstrijd Emmanuel Durllet 2021 - finale

DECEMBER

- Zo* — 5 10u30 — Sint-Elooviering - Orkestmis - Italiaanse barok
Vr — 10 20u30 — Concert - Media Vita (in memoriam Danny Vercruyssen)
Zo — 12 10u30 — Orgelmis
— 16u00 — Concert - Gaudete - Ingericht door Venerabelkapel
Zo — 19 10u30 — Sint-Lucia Orgelmis
Vr — 24 10u30 — Middernachtmis - Orkestmis voor Kerstmis - Messe de Minuit (Charpentier)
Za — 25 10u30 — Kerstmis - Orgelmis
Zo — 26 10u30 — Orgelmis

DOPEN

- Maximiliaan Thiessen* — 16 oktober
Pippa en Lily Van Sprundel — 24 oktober
Florence Vermost — 24 oktober

HUWELIJK

- Isabelle De la Porte & Rik Hannes* — 9 oktober

OVERLIJDEN

- Lisetta Verbist* — uitvaart 12 oktober

Paulus

Sint-Pauluskerk Antwerpen

Sint-Paulusstraat 22

2000 Antwerpen

T 03 286 92 78

info@sintpaulusantwerpen.be

www.sintpaulusantwerpen.be

Redactie:

Didier Croonenberghs (pastoor), Caroline De Wever (directeur), Walter Geluykens (voorzitter Sint-Paulusvrienden), Guido Meeussen (hoofdredacteur), Joris Reymer (digitale ondersteuning), Armand Storck (coördinatie), Leo Van achter (logistiek), Bart Rodyns (muziek), Erwin Vandecauter (layout en grafische vormgeving)

Vormgeving

We make.

Drukkerij

zwartopwit

V.U.

Didier Croonenberghs, Sint-Pauluskerk,
Sint-Paulusstraat 22, 2000 Antwerpen

Digitaal

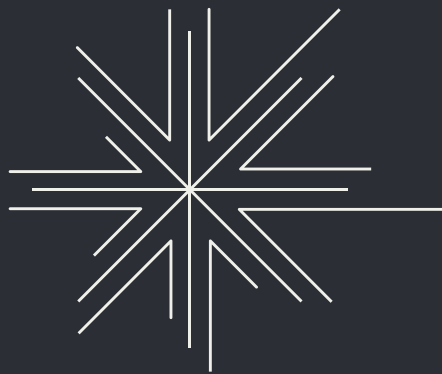
www.sintpaulusantwerpen.be

redactie@sintpaulusantwerpen.be

Verkoop

losse nummers (aan de balie in de kerk), 2 euro;
abbonementen, 40 euro voor 11 nummers,
BE92 776592226123 t.a.v. Sint-Paulus Humanitas,
met vermelding van naam en adres

Sint Paulus